

УДК 343.1(477)](094.4)

І. Тітко, кандидат юридичних наук, асистент кафедри правосуддя Полтавського юридичного інституту Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

Кримінально-процесуальний кодекс України про міжнародне співробітництво: недоліки нормативної регламентації

До недавнього часу Кримінально-процесуальний кодекс України (далі — КПК) взагалі не містив положень, які б регулювали міжнародне співробітництво, і це питання вирішувалось на підставі міждержавних угод.

За останні два роки в цьому напрямі відбулися кардинальні зміни: у травні 2010 р. КПК було доповнено гл. 37 (яка спрямована на регламентацію порядку здійснення екстрадиції) і буквально через рік — у червні 2011 р. — Україна ратифікувала Другий додатковий протокол до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах¹ (далі — Другий протокол), у зв'язку з чим було прийнято відповідний Закон, яким вносились зміни до деяких нормативних актів, включаючи й КПК². Як результат, КПК поповнився двома новими спеціальними главами (гл. 38 «Міжнародна правова допомога у кримінальних справах» і гл. 39 «Переїзти кримінального переслідування») та рядом окремих статей, присвячених міжнародному співробітництву.

Поряд із цим нововведення в КПК у зв'язку з перенесенням норм міжнародного права до сфери права національного, на жаль, характеризуються значною кількістю недоліків. Умовно всі ці недоліки можна звести до двох видів. По-перше, у ряді випадків норми КПК неповно або неточно регламентують питання міжнародного співробітництва, і як результат для з'ясування дійсного змісту норми правозастосувач

¹ Другий додатковий протокол до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах від 8 листопада 2001 р. [Електронний ресурс] // Правові системи НаУ. – Режим доступу: www.nau.kiev.ua.

² Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з ратифікацією Другого додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах: Закон України від 16 червня 2011 р. № 3529-VI // Офіц. вісн. України – 2011. – № 52. – Ст. 2065.

змушений звертатися до положень міжнародного права. По-друге, доволі часто мають місце протиріччя між положеннями КПК і міжнародних договорів.

Висвітлення та аналіз подібних недоліків і є метою цієї статті.

1. Викликає сумніви припис, яким було доповнено ст. 67 КПК: «Суд, прокурор, слідчий або особа, яка провадить дізнання, не оцінює порядку збирання та подання доказів компетентним органом іноземної держави при виконанні запиту (доручення) про міжнародну правову допомогу, розслідуванні кримінальної справи, переданої в Україну в порядку перейняття кримінального переслідування, або в ході діяльності міжнародної слідчої групи». Цілком зрозуміло, що наші правоохоронні органи не вправі давати юридичну оцінку діям суб'єктів іноземної держави, які здійснювали збирання доказової інформації. Але позбавлення правоохоронних органів та суду права всебічно оцінювати докази, на підставі яких вони зобов'язані винести власне рішення, є нонсенсом. За такого підходу суддя зобов'язаний послатися на доказ, навіть якщо для нього очевидним є факт незаконності отримання доказової інформації в рамках надання міжнародно-правової допомоги. Убачається, що подібний підхід не відповідає положенню Конституції України, згідно з яким обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом (ч. 3 ст. 62). Крім того, нововведений припис ст. 67 КПК іде в розріз із судовою практикою застосування вказаного конституційного положення. Пленумом Верховного Суду України абсолютно правильно вказувалось, що якщо буде встановлено, що ті чи інші докази одержані незаконно, суди повинні визнавати їх недопустимими і не враховувати при обґрунтуванні обвинувачення у вирoku¹.

Окрім указаного, розглядувані положення ч. 2 ст. 67 КПК не узгоджуються з нормою, викладеною у ч. 3 ст. 65 КПК, відповідно до якої «фактичні дані, одержані на території іноземної держави її компетентними органами при виконанні запиту (доручення) про міжнародну правову допомогу, розслідуванні кримінальної справи, переданої в Україну в порядку перейняття кримінального переслідування, або в ході діяльності міжнародної слідчої групи, використовуються органом дізнання, слідчим і судом як докази, одержані відповідно до вимог

¹ Про посилення судового захисту прав та свобод людини і громадянина : постановою Пленуму Верховного Суду України від 30 травня 1997 р. № 7 // Вісн. Верхов. Суду України. – 1997. – № 2. – С. 3–4.

цього Кодексу». Тобто використання доказів, отриманих у ході міжнародної допомоги (у тому числі й їх оцінка), відповідно до наведеного положення не передбачає ніяких особливостей, пов'язаних із «закордонним» походженням доказової інформації.

2. Вищезазначеним Законом¹ КПК було доповнено ст. 85³ «Застосування телефонної конференції та відеоконференції при проведенні слідчої дії». Передусім слід вказати на внутрішню суперечливість самої статті: у ч. 1 вказано, що застосування відео- і телефонної конференцій можливе при проведенні слідчих чи інших процесуальних дій. Але при цьому у подальших частинах ст. 85³ йдеться лише про слідчі дії, перелік яких є вичерпним. Ніякі «інші процесуальні дії» не згадуються.

Окрім цього, доповнюючи КПК ст. 85³ у зв'язку з ратифікацією Другого протоколу, наш законодавець чомусь доволі далеко відійшов від положень указанного міжнародного договору:

а) ч. 3 ст. 85³ передбачає, що відеоконференція може застосуватися не лише під час допиту, а й при: 1) проведенні очної ставки; 2) пред'явленні для впізнання; 3) відтворенні обстановки і обставин події. Це не відповідає положенням статті 9 Другого протоколу, згідно з якими відеоконференція може застосовуватись лише під час допиту²;

б) ця стаття не закріплює гарантій законності проведення відеоконференції, які передбачені міжнародними документами (у тому числі й Другим протоколом). Йдеться про обов'язкову присутність представника судового органу і при необхідності перекладача, які відповідають за забезпечення впізнання особи та дотримання законодавства при проведенні процесуальної дії.

---

¹ Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з ратифікацією Другого додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах : Закон України від 16 червня 2011 р. № 3529-VI // Офіц. вісн. України. – 2011. – № 52. – Ст. 2065.

² Хоча на вказану невідповідність можна поглянути й під іншим кутом зору: такі положення хоч і були внесені до КПК у зв'язку з ратифікацією Другого протоколу, проте стосуються міжнародного співробітництва в цілому: як у рамках Другого протоколу, так і при співпраці з державами, з якими Україну пов'язують інші міжнародні договори. Останні ж у ряді випадків інакше регулюють питання стосовно слідчих дій, при проведенні яких може застосовуватися відеоконференція, і відповідно не заходять у протиріччя з КПК (наприклад, відповідно до ст. 105 Кишинівської конвенції передбачено, що «компетентні установи юстиції Сторін при наданні правової допомоги мають право застосовувати засоби відеозв'язку. Використання таких засобів здійснюється відповідно до внутрішнього законодавства сторін»).

Зазначеними недоліками ст. 85³ КПК можна було б знехтувати, враховуючи пріоритет міжнародних договорів. Але, незважаючи на той факт, що вказані зміни до КПК були внесені у зв'язку з ратифікацією міжнародного договору, сама ст. 85³ не містить вказівки на застосування даних положень лише в рамках міжнародного співробітництва. Відповідно дія цієї статті поширюється на всі випадки провадження у кримінальних справах: і міжнародну співпрацю, й внутрішньодержавне провадження. І якщо при міжнародній співпраці недоліки нашого законодавства нівелюються за рахунок положень міжнародних договорів, то при застосуванні даної статті в межах України діє лише КПК, і міжнародні договори не застосовуються.

Як позитивний момент у цьому аспекті слід зазначити більш виважений і послідовний підхід розробників проекту КПК¹ до нормативної регламентації вказаних питань. Так, указаний законопроект містить ст. 567 «Допит за запитом компетентного органу іноземної держави шляхом проведення відео- або телефонної конференції». Отже, йдеться лише про допит, що цілком відповідає Другому протоколу. До того ж положеннями цієї статті передбачено, що допит із використанням засобів відео- або телефонного зв'язку проводиться у присутності слідчого судді.

3. Ще однією новацією у КПК стали статті 119¹ і 119², якими передбачено порядок створення й діяльності міжнародної слідчої групи. Стосовно положень даних нормативних приписів також слід висловити ряд зауважень.

Частиною 1 ст. 119¹ передбачено, що міжнародна слідча група може бути створена для проведення розслідування *на території України* (курсив мій. — Авт.). У той же час ч. 2 цієї статті вже передбачає, що міжнародна слідча група може створюватись для проведення процесуальних дій *на території України та інших держав* (курсив мій. — Авт.).

Таким чином, між першою і другою частинами норми існує очевидна внутрішня неузгодженість. Для вирішення даної суперечності, як це не парадоксально, змушені звертатися до тексту Другого протоколу, у зв'язку з ратифікацією якого й з'явилась вказана норма. Стаття 20 Другого протоколу абсолютно чітко і зрозуміло встановлює, що міжнародна слідча група створюється на території держави однієї

---

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 січня 2012 р., реєстр. № 9700, внес. Президентом України. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua> – Заголовок з екрана.

зі Сторін, проте це не виключає проведення нею своєї діяльності на території інших держав — засновників групи.

Недосконалою є й ст. 119² КПК, яка регламентує порядок діяльності міжнародної слідчої групи. Так, відповідно до ч. 1 цієї статті проведення слідчих та інших процесуальних дій міжнародною слідчою групою не потребує звернення до компетентних органів іноземної держави із запитом (дорученням) про міжнародну правову допомогу.

Проте це положення прямо суперечить пунктам 7 та 8 ст. 20 Другого протоколу, де передбачено таке:

– коли для спільної слідчої групи необхідним є здійснення слідчих заходів на території однієї зі Сторін, що створили групу, члени групи, відряджені цією Стороною, звертаються до власних компетентних органів з проханням про здійснення таких заходів (п. 7);

– коли спільній слідчій групі необхідна допомога Сторони, яка не є однією з тих, що створили групу, або третьої держави, компетентні органи держави, на території якої діє група, звертаються з проханням про надання допомоги до компетентних органів такої держави згідно з відповідними договорами (п. 8).

Тобто положення ст. 119², відповідно до якого проведення дій міжнародною слідчою групою *не потребує звернення до компетентних органів іноземної держави із запитом (дорученням) про міжнародну правову допомогу*, не відповідає положенням Другого протоколу.

У світлі законотворчих тенденцій, знову ж таки, цікавим буде відслідкувати регламентацію даного питання за проектом КПК¹. Так, відповідно до ст. 571 Проекту, для проведення досудового розслідування обставин кримінальних правопорушень, вчинених на територіях декількох держав, або якщо порушуються інтереси цих держав, можуть створюватися спільні слідчі групи... (ч. 1). Слідчі (розшукові) та інші процесуальні дії виконуються членами спільної слідчої групи тієї держави, на території якої вони проводяться (ч. 4).

4. Окрім вказаних недоліків, слід також звернути увагу на ще одну, як вбачається, технічну помилку. Згідно із Законом, яким було внесено зміни до КПК², коректив зазнали положення статей 349

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 січня 2012 р., реєстр. № 9700, внес. Президентом України. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua> – Заголовок з екрана.

² Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з ратифікацією Другого додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах : Закон України від 16 червня 2011 р. № 3529-VI // Офіц. вісн. України. – 2011. – № 52. – Ст. 2065.

КПК «Порядок і строки апеляційного оскарження» і 382 КПК «Порядок перевірки ухвал суду і постанов судді». Зміни полягали у доповненні вказаних статей посиланням на ст. 478 КПК, як на таку, що містить положення про порядок апеляційного оскарження рішень, що приймаються в рамках міжнародного співробітництва. Але ст. 478 КПК стосується тимчасової передачі особи і не має жодної згадки про апеляційне оскарження. Натомість у КПК існує ст. 480, яка саме і присвячена оскарженню дій органу дізнання, слідчого, прокурора при наданні міжнародної правової допомоги, і передбачає можливість звернення до суду, у тому числі в порядку апеляційного оскарження. Убачається, що саме на дану норму мають посилатися статті 349 і 382 КПК.

5. Окремі зауваження слід також висловити стосовно деяких статей гл. 38 КПК «Міжнародно-правова допомога у кримінальних справах». Передусім сумнівною видається логіка розміщення гл. 38 у структурі КПК. Убачається, що при визначенні порядку розташування глав у розділі 9 «Міжнародне співробітництво у кримінальних справах» законодавець керувався критерієм хронології прийняття окремих глав. Відтак спочатку йде прийнята у 2010 р. гл. 37 «Видача особи (екстрадиція)», а далі — внесена у 2011 р. гл. 38 «Міжнародна правова допомога у кримінальних справах». Поряд із цим поняття «міжнародна правова допомога» і «екстрадиція» співвідносяться як родові і видові: екстрадиція є лише одним із багатьох видів міжнародно-правової допомоги у кримінальних справах. Тож логічним було б спочатку розташувати гл. 38 «Міжнародна правова допомога у кримінальних справах», яка є загальною, а далі — глави, присвячені регламентації окремих видів міжнародного співробітництва. У цьому аспекті знову ж таки слід підтримати розробників проекту КПК, де глави, присвячені міжнародній співпраці, розташовані у такій послідовності: гл. 42 «Загальні засади міжнародного співробітництва», гл. 43 «Міжнародна правова допомога при проведенні процесуальних дій», гл. 44 «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиція)», гл. 45 «Кримінальне провадження у порядку перейняття», гл. 46 «Визнання та виконання вироків судів іноземних держав та передача засуджених осіб»¹.

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 січня 2012 р., реєстр. № 9700, внес. Президентом України. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua> – Заголовок з екрана.

6. Щодо аналізу окремих статей п. 38 КПК, то доречно звернути увагу на положення ст. 478 «Тимчасова передача», де йдеться про можливість передачі особи, яка тримається під вартою або відбуває покарання у виді позбавлення волі на території однієї держави, на територію іншої держави для дачі показань або участі у слідчих чи інших процесуальних діях. Детальне ознайомлення із вказаною статтею КПК дає можливість виявити її невідповідність міжнародним договорам.

Так, ч. 1 зазначеної статті передбачає, що тимчасова передача особи здійснюється *для дачі показань або участі у слідчих чи інших процесуальних діях* (курсив мій. — Авт.). Проте відповідно до ст. 11 Європейської Конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах¹ тимчасова передача здійснюється лише *з метою дачі показань*² (курсив мій. — Авт.).

Крім цього у ст. 478 КПК вказано, що для тимчасової передачі особи уповноважені державні органи готують для звернення до запитуваної сторони не запит (доручення) як у всіх інших випадках, а чомусь «прохання». Очевидною є термінологічна неточність, оскільки, ведучи мову про прохання, ця стаття відсилає до положень, які стосуються порядку оформлення запиту (доручення) на міжнародно-правову допомогу.

Ще одне зауваження стосовно ст. 478 КПК полягає у тому, що нею не передбачені підстави, за яких Україна може відмовити у тимчасовій передачі особи. Указаний факт слід розглядати як чергову прогалину національного законодавства, для усунення якої необхідно звертатися до міжнародних договорів. Зокрема, відповідно до положень ст. 11 Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах у передачі може бути відмовлено, якщо: 1) особа, яку тримають під вартою, не погоджується на передачу; 2) її присутність необхідна в ході кримінального провадження, що здійснюється на території запитуваної Сторони; 3) передача може призвести до продовження строку тримання особи під вартою; 4) існують інші першочергові підстави для того, щоб не передавати особу на територію запитуючої Сторони³.

¹ Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 20 квітн. 1959 р. // Офіц. вісн. України. – 2004. – № 26. – Ст. 1735.

² Дана стаття діє в редакції Другого протоколу.

³ Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 20 квітн. 1959 р. // Офіц. вісн. України. – 2004. – № 26. – Ст. 1735.

7. Деякі критичні зауваження хотілося б також висловити стосовно приписів ст. 479 КПК «Виклик особи, яка перебуває за межами України».

Перш ніж перейти до аналізу положень даної статті, слід вказати, зокрема, таке. Чинні міжнародні договори України про правову допомогу в кримінальних справах передбачають можливість виклику свідка, потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача та їх представників, а також експертів до компетентних установ іноземної держави для провадження допиту або участі в інших процесуальних діях. Особливістю процесуального статусу осіб, які з'являються до правоохоронних органів іноземної держави за їх викликом, є те, що вони наділені певним імунітетом від кримінального переслідування. Так, відповідно до ч. 1 ст. 9 Мінської конвенції¹, ч. 1 ст. 9 Кишинівської конвенції²; ч. 1 ст. 12 Європейської конвенції³ вказані особи, незалежно від їх громадянства, не можуть бути притягнуті до адміністративної або кримінальної відповідальності, взяті під варту або піддані покаранню за діяння, вчинене до моменту перетину державного кордону (курсив мій. — Авт.).

Указану міжнародну гарантію спробували перенести в національне законодавство. У результаті ми отримали ч. 2 ст. 479 КПК. Утім це положення є черговим прикладом недосконалості законопроектної роботи: за рахунок неправильного порядку слів спотворюється зміст самої норми. У частині 2 ст. 479 КПК вказано: «Викликана особа до перетину державного кордону України (при в'їзді в Україну) не може бути притягнута до кримінальної відповідальності, затримана або взята під варту, до неї не можуть бути застосовані інші запобіжні заходи у зв'язку з вчиненням будь-якого злочину». Положення, що виділені курсивом, становлять єдиний логіко-граматичний блок, але, будучи розірваними, кардинально змінюють зміст норми. Буквальне розуміння ч. 2 ст. 479 КПК є таким: особу, яку викликали, не можна притягти до відповідальності або застосувати до неї заходи кримінально-процесуального примусу до того

¹ Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 22 січня 1993 р. // Офіц. вісн. України. – 2005. – № 44. – Ст. 2824.

² Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 7 жовтня 2002 р. // Правові системи НаУ. – Режим доступу: www.nau.kiev.ua.

³ Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 20 квітн. 1959 р. // Офіц. вісн. України. – 2004. – № 26. – Ст. 1735.

моменту, коли вона перетне державний кордон України при в'їзді. Проте вказана норма мала б звучати так: «Викликана особа не може бути притягнута до кримінальної відповідальності, затримана або взята під варту, до неї не можуть бути застосовані інші запобіжні заходи у зв'язку з вчиненням будь-якого злочину до перетину державного кордону України (при в'їзді в Україну)». Тобто, не змінивши нічого, окрім порядку слів, отримуємо абсолютно логічну норму, яка відповідає міжнародним стандартам. Але чомусь наш законодавець цьому уваги не приділив.

Будучи послідовними, наведемо формулювання даного положення з проекту КПК. Відповідно до ст. 565 «Свідок, потерпілий, його представник, які перебувають за межами території України, можуть бути викликані або добровільно прибути до слідчого, прокурора, суду для проведення процесуальних дій на території України. Зазначені особи, незалежно від їх громадянства, які прибули за викликом, не можуть бути притягнуті до кримінальної відповідальності, затримані або триматися під вартою, до них не можуть бути застосовані інші заходи забезпечення кримінального провадження та обмеження їх особистої свободи як з приводу кримінального правопорушення, яке є предметом цього кримінального провадження, так і за будь-яке інше кримінальне правопорушення, вчинене до перетинання державного кордону України»¹.

У рамках цієї статті доречно озвучити ще один нюанс, спрямований вже не на критику, а на тлумачення положень ст. 479 КПК з урахуванням міжнародних норм.

Імунітет від кримінального переслідування, про який йшлося вище, має часові обмеження, тобто втрачає силу, якщо особа не залишила територію запитуючої Сторони зі спливом певного строку.

Момент початку такого строку і в КПК (ч. 4 ст. 479), й практично в усіх міжнародних договорах визначено однаково, а саме: такий строк починає відраховуватися з дня, коли викликаній особі було письмово повідомлено, що її присутність більше не є необхідною на території запитуючої держави. Але слід звернути увагу, що різною є тривалість самого строку. Відповідно до положень КПК (ч. 4 ст. 479) та більшості міжнародних угод (ч. 3 ст. 12 Європейської конвенції про взаємну

---

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : проект Закону України від 13 січня 2012 р., реєстр. № 9700, внес. Президентом України. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua> – Заголовок з екрана.

допомогу у кримінальних справах¹; ч. 2 ст. 9 Мінської конвенції²; ч. 2 ст. 9 Кишинівської конвенції³; ч. 4 ст. 12 Договору між Україною та Республікою Грузія⁴; ч. 4 ст. 12 Договору між Україною та Естонською Республікою⁵; ч. 4 ст. 12 Договору між Україною і Литовською Республікою⁶ і т. д.) цей строк становить 15 діб. Проте згідно з окремими міжнародними договорами вказаний строк може бути різним. Так, відповідно до ст. 18 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності⁷ цей строк також становить 15 діб, але може бути змінений за погодженням між Державами-учасницями. Згідно з договором про правову допомогу між Україною і Канадою вказаний імунітет гарантується протягом 30 днів⁸. Відповідно до ст. 8 Договору між Україною і Республікою Молдова⁹, ст. 8 Договору між Україною і Республікою Польща¹⁰ особа позбавляється зазначених гарантій, якщо вона не залишить територію запитуючої Сторони зі спливом 7 днів.

Тобто залежно від того, у рамках якого міжнародного договору буде відбуватися співробітництво, указаний строк може як збігатися із встановленим у КПК, так і відрізнятись від нього.

¹ Європейська конвенція про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 20 квітн. 1959 р. // Офіц. вісн. України. – 2004. – № 26. – Ст. 1735.

² Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 22 січня 1993 р. // Офіц. вісн. України. – 2005. – № 44. – Ст. 2824.

³ Конвенція про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 7 жовтня 2002 р. // Правові системи НаУ. – Режим доступу: www.nau.kiev.ua.

⁴ Договір між Україною та Республікою Грузія про правову допомогу та правові відносини у цивільних та кримінальних справах від 9 січня 1995 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3172.

⁵ Договір між Україною та Естонською Республікою про правову допомогу та правові відносини у цивільних та кримінальних справах від 15 лютого 1995 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3173.

⁶ Договір між Україною і Литовською Республікою про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах від 7 липня 1993 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3170.

⁷ Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 1056.

⁸ Договір між Україною та Канадою про взаємодопомогу у кримінальних справах від 23 вересня 1996 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3175.

⁹ Договір між Україною і Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 13 грудня 1993 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3171.

¹⁰ Договір між Україною і Республікою Польща про правову допомогу та правові відносини у цивільних і кримінальних справах від 24 травня 1993 р. // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 47. – Ст. 3169.

Тітко І. Уголовно-процесуальний кодекс України о международном сотрудничестве: недостатки нормативной регламентации

В статье рассматриваются проблемные вопросы международной помощи по уголовным делам. Автор предлагает свое видение решения существующих в законодательстве проблем.

Ключевые слова: международно-правовая помощь, уголовный процесс, международные отношения, сотрудничество.

Titko I. The Criminal Procedure Code of Ukraine on international cooperation: the defects of normative regulation

The article deals with the problematic issues of international assistance in criminal cases. The author offers his vision of solving the existing problems in the legislation.

Keywords: international legal assistance, criminal procedure, international relations and cooperation.